

— Защо ли? — баба Тонка скръства ръцете на мъртвеца, опитва се да затвори очите му и после застава предъ запитието. Тя е странно спокойна; само много е бледа и гласът и леко трепери:

— Станалъ е комита за правдина. Таквъзъ му било сърдцето. Юнашко сърдце! Не се е плашилъ отъ смъртъга и затова е станалъ комита! Научи му името и си го запомни. Като този юнакъ не се раждатъ всѣки день.

Турчинътъ я гледа смаянъ. Той ту бледнѣе, ту яростно пламва. Какво да ѝ направи. Една жена, една баба, а тѣй дръзко говори! Тя е „башъ комитата“, помисля Мехмедъ чаушъ и му се ще нея да простре върху одъра. Тамъ ѝ е мѣстото щомъ се осмѣлява тѣй да говори и да учи хората на бунтъ противъ падишаха.

Баба Тонка го наблюдава и преди да му даде време да се опомни, подава му шишето съ ракия и съвсемъ любезно, съвсемъ съ другъ гласъ го кани:

— Пийни си, Мехмедъ чаушъ. Пийни си и кажи: Богъ да прости!

*

Баба Тонка знае името на умрѣлия комита. Помолила Мехмедъ чаушъ да разпита и да ѝ каже. Турчинътъ я запиталъ защо ѝ е да знае името на единъ царски душманинъ. Такъвъ билъ законътъ, пояснила баба Тонка. По християнския законъ попътъ трѣбвало да знае името на умрѣлия, та да го поменава въ молитвата. Ако не му спомена името, опѣлото не се хващало, умрѣлиятъ се вампирясвалъ и ходѣлъ да отмъщава на тия, дето сж го уморили. Мехмедъ чаушъ побледнѣлъ, погла-